

Ninge

Ninge, Doamne, zăpada cea bună
peste inima mea,
peste mintea mea,
peste sufletul meu.
Și nu uita nici casa în care zac,
pârjolită de dor.

Zăpadă albă, curată și ziditoare de viață,
ai nins ca-n copilărie,
troienind inima și ochiul meu.

Ai nins la uși și ferestre,
asediindu-mă cu harul tău
și nu te-am putut opri.

M-am luptat cu ninsorile Tale,
până când m-ai învins în alb,
m-ai doborât ca să mă ridici,
și mi-ai dăruit alb.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta,
ca-n suflete să se spargă negrul
și umbrele să fugă.

Curge, Doamne, albul copilăriei
peste griurile mele.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta
spre „case” noi, curate
și-nfășate în lacrimile Mamei.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta spre căi
de lumină
și lasă îngerii să ne atingă.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta
peste mine și lasă-mi întâlnirea.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta
pe buze și pe urechi de gri.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta
și pune albul
în rana din care curge „lacrima Ta”.

Ai nins
Nașterea Ta, Doamne, la „poarta vieții”,
până am deschis.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta,
povara albului
de lumină și-mpăcare.

Doamne, cât alb la Nașterea Ta!
Îngerii scânteiază, bucuria se așază ușor
și griul se diluează pățimaș.

Ninge, Doamne, Nașterea Ta
peste coline
și uită-i pe bătrânii mei părinți,
în troienile Tale.

Doamne, ninge la Nașterea Ta
ninsoarea cea bună, peste copiii din lume
și lasă inocența, vaccinul mântuirii.

Ninge, Doamne, la Nașterea Ta,
ninge albul iubirii.

